

sobota, 26.04.2025

Słowo Przewodniczącego Komisji Charytatywnej Konferencji Episkopatu Polski na Niedzielę Miłosierdzia (27 kwietnia 2025)

Siostry i Bracia w Chrystusie, Pielgrzymi nadziei!

Przywołane na wstępie słowa papieża Franciszka z bulli „Spes non confundit” („nadzieja zawieść nie może”), ogłaszającej Rok Jubileuszowy 2025, w wielkim skrócie uwypuklają treść Święta Miłosierdzia Bożego, które dzisiaj obchodzimy. A jest to też święto Caritas, które rozpoczyna Tydzień Miłosierdzia – czas szczególnej refleksji nad nakazem Jezusa: „Bądźcie miłosierni, jak Ojciec wasz jest miłosierny” (Łk 6,36). Miłosierdzie to miłość pochylająca się nad tym, kto potrzebuje pomocy. Całe nasze życie jest wołaniem o zbawienie, czyli o tę pomoc, którą daje tylko Bóg. Dlatego wszyscy potrzebujemy Bożego miłosierdzia, a doświadczając go jesteśmy zaproszeni, abyśmy i my byli miłosierni.

A więc Boże miłosierdzie to dar i zadanie. Tym darem Bożego miłosierdzia jest zbawienie, czyli odkupienie naszych win i życie wieczne, życie w obfitości, które ukazało się w zmartwychwstałym Panu, przynoszącym pokój. W swoim zmartwychwstaniu Jezus objawia to życie, za którym tęskni serce każdego człowieka, bo każde serce pragnie być szczęśliwe. Dlatego „uradowali się uczniowie, ujrzawszy Pana” (J 20, 20). A zatem, jak ukazuje dzisiejsza Ewangelia, tym co składa się na dar Bożego miłosierdzia, jest: nowe życie, radość, pokój, wiara, możliwość zyskania odpuszczenia grzechów. W tym odślania się „światło chrześcijańskiej nadziei”, adresowane do wszystkich ludzi, „jako orędzie Bożej miłości”.

Ale ten dar Bożego miłosierdzia jest także naszym zadaniem. Jezus woła: „Bądźcie miłosierni”. Być miłosiernym, to najpierw dawać świadectwo o otrzymanym darze Bożego miłosierdzia. „Niech wyznawcy Pana głoszą: Jego łaska na wieki” – tak do tego świadectwa zaprasza nas dzisiaj Psalmista. Być miłosiernym, to także przebaczać swoim winowajcom, zgodnie ze wskazaniem św. Pawła: „Jak Pan przebaczył wam, tak i wy” (Kol 3,13).

I wreszcie, być miłosiernym, to - w myśl tego, co przed chwilą usłyszeliśmy w czytaniu z Dziejów Apostolskich - troszczyć się o taką wiarę, by przez nasze ręce Bóg mógł czynić znaki i cuda. Abyśmy też na wzór tych, którzy jako pierwsi przyjmowali wiarę w Pana, przynosili do Niego „chorych i dręczonych przez duchy nieczyste”. A tych właśnie siostr i braci jest dzisiaj wokół nas więcej niż tych, którzy potrzebują chleba czy innych środków do życia. Trzeba zrobić wszystko, aby przynieść ich do Jezusa, a przynajmniej modlić się za nich, aby nikt nie zginął, lecz aby każdy miał życie wieczne.

Te zadania wynikające z otrzymanego daru Bożego miłosierdzia, w sposób szczególny podejmuje Caritas, największa w naszej Ojczyźnie organizacja charytatywna prowadzona przez Kościół katolicki już ponad 35 lat. Swoją cichą, codzienną służbą, 19 tysięcy pracowników i ponad 70 tysięcy wolontariuszy z ogromnym oddaniem niosą pomoc bezdomnym, chorym, samotnym, starszym, migrantom i uchodźcom oraz wszystkim tym, którym zabrakło sił, by dźwigać ciężar życiowych trudności.

Ponad milion osób otaczanych jest regularną opieką przez 45 Caritas diecezjalnych prowadzących 1600 placówek, wśród których są m.in. świetlice, Domy Samotnej Matki wraz z Oknami Życia, jadłodajnie, schroniska, noclegownie, ośrodki rehabilitacyjne, warsztaty terapii zajęciowej dla osób z niepełnosprawnościami, świetlice socjoterapeutyczne i wychowawcze dla dzieci i młodzieży, Zakłady Opiekuńczo-Lecznicze, rodzinne domy dziecka - tzw. Placówki Pieczy Zastępczej, Domy Pomocy Społecznej, hospicja i in. Tylko w

ramach żywnościowych programów pomocy Caritas w Polsce przekazuje ponad 11 tysięcy ton żywności rocznie, wspierając ok. 300 tysięcy osób, nie licząc tej pomocy żywnościowej, która organizowana jest niemal we wszystkich diecezjach w ramach projektu Spizarnia Caritas (Celem tego projektu jest też zapobieganie marnowaniu żywności).

A jak tu nie wspomnieć darczyńców, których jest tak wielu, a którzy swoim wrażliwym i hojnym sercem zawsze śpieszą z ofiarną pomocą tam, gdzie pojawia się jakiś dramat, jakaś trudna sytuacja, jakaś nagła potrzeba. Tak np. na rzecz pomocy poszkodowanym wskutek ubiegłorocznej powodzi, jaka nawiedziła południowo-zachodnią część naszego Kraju, podczas zbiórki przeprowadzonej w kościołach 22 września 2024 r. udało się zgromadzić prawie 53 mln zł. Środki te trafiły do 8 tysięcy gospodarstw domowych, w szczególności do osób starszych, samotnych, osób z niepełnosprawnościami oraz rodzin wielodzietnych.

Również tak wielu darczyńców ofiarnie uczestniczy w Wigilijnym Dziele Pomocy Dzieciom. To dzieło wspiera dzieci z rodzin w trudnej sytuacji materialnej lub życiowej. Obejmuje m.in. organizację letniego wypoczynku, wsparcie edukacyjne i rozwojowe oraz codzienną opiekę w placówkach świetlicowych, do których przychodzą m.in. dzieci z rodzin, w których brakuje sprzyjających warunków do rozwoju. Część środków z tego dzieła przeznaczana jest też na pomoc dzieciom żyjącym w najuboższych regionach świata.

Caritas Polska, zgodnie ze swoją misją, organizuje też pomoc w kilkudziesięciu krajach świata, reagując nie tylko na nagłe kryzysy humanitarne, ale też realizuje długofalowe wsparcie, m.in. w zakresie pomocy żywnościowej, zdrowotnej, edukacyjnej. Szczególnie tą pomocą objęte są osoby mieszkające w krajach, gdzie toczą się konflikty zbrojne oraz osoby, które z powodu głodu i braku bezpieczeństwa są zmuszone opuszczać swoje domy. Takie programy realizujemy dla Wenezuelczyków w Kolumbii, w Etiopii, w Burkina Faso, w Syrii i Jemenie.

Jakże ważną i skuteczną rolę spełnia w obarczonych wojną krajach Bliskiego Wschodu, prowadzony od lat przez Caritas program Rodzina Rodzinie. Tylko w ubiegłym roku z pomocy w ramach tego programu skorzystało 6800 rodzin. Dzięki niej wiele osób otworzyło rodzinne firmy, dające utrzymanie rodzinie i pozwalające porzucić dramatyczną decyzję o emigracji. Caritas Polska prowadzi też na Ukrainie cztery Centra Pomocy Rodzinom, z których korzystają setki rodzin cierpiących wskutek trwającej wojny.

To tylko niektóre działania jakie podejmuje Caritas. Dzisiejsze Święto jest okazją, aby podziękować wszystkim wolontariuszom – zrzeszonym w Centrach Wolontariatu, a także działającym w Parafialnych Zespołach Caritas i Szkolnych Kołach Caritas. Dziękuję kapłanom, zwłaszcza księżom proboszczom, siostrom zakonnym, nauczycielom religii, animatorom grup duszpasterskich za aktywny udział we wszelkich akcjach charytatywnych, za trud ich organizowania, za piękną służbę na rzecz naszych siostr i braci potrzebujących pomocy. W imieniu obdarowanych dziękuję wszystkim darczyńcom za ogromną życzliwość i ofiarność. Dziękuję także za złożone dzisiaj ofiary na dzieła Caritas. To wielka radość i nadzieja, że jest tak wiele miłosiernych serc i rąk, przez które Bóg może czynić tak wiele znaków i cudów swojej miłości. Już dzisiaj zapraszam całą wspólnotę Caritas, wszystkich apostołów miłosierdzia, na pielgrzymkę do Świątyni Opatrzności Bożej w Warszawie, 20 września tego roku. Niech Pan Bóg wszystkim błogosławi! A Maryja, Matka Miłosierdzia, niech wyprasza nam radość!

Bp Wiesław Szlachetka

Przewodniczący Komisji Charytatywnej

Konferencji Episkopatu Polski